

Съ ржце той попита какво да се прави.

— Промъкни се бързо до въ кщци, мама ще ти покаже скривалището, а ние ще се опитаме да ги залъжемъ. Отъ тукъ, все подъ асмата, — пошъпна бързо Радулъ.

— Видѣха ме вече — отвърна Добромиръ. — Късно е Радулъ скочи:

— Кълна се въ копието на свети Димитра, че нѣма да те дадемъ безъ борба! Това не е дома на севасть Янкула, гдето те предадоха преди събора! По-скоро! Ще залостимъ всички врати! Кщцата ни е нова и яка. Татко, Драгане...

Ала Добромиръ не мръдна отъ мѣстото си.

— Нѣма нужда зарадъ единъ всички да се погубятъ. Вие сте нуждни. Животътъ ви е цененъ. Иоанъ Асѣнъ разчита много на тебе, Радуле. Защото знае, че войската ще тръгне подире ти, гдето и да се явишь. Стига. Не. Ето ги вече предъ кщци.

Той скръсти ржце, дигна очи къмъ небето. Устните му зашъпнаха. Стариатъ се отправи да ги посрещне. Койкото и да се мнечеше да запази спокойствие, ржцетъ му се тресѣха въ ледени тръпки. Лицето му бѣ зелено.

Драганъ пое юздитъ отъ първия конникъ, който лъргаво скочи и се отправи къмъ кщци.

— Търсимъ войводата Радулъ — каза любезно той — по заповѣдъ на свѣтлия и благочестивъ нашъ царь Асѣнъ Бориль, трѣбва да го отведемъ съ насъ въ Търново още тази вечеръ.

Четиримата се спогледнаха. Дълбока въздишка се откърти отъ дъното на сърдцата имъ. Тънка багра поодѣвти промѣненитъ имъ лица. Най-бързо се окопиха войводата.

— Азъ съмъ човѣка когото дирите — се обърна Радулъ къмъ стратора. — Готовъ съмъ да изпълня заповѣдта на благочестивия царь и веднага да тръгна съ васъ.

Той бързаше поскоро да отдалечи тия люде отъ опасната среща. Да би могло, би тръгналъ още същия мигъ.

— А пазарлъка за овцетъ? — попита влахътъ и стана.